

Πέμπτη, 18 Δεκεμβρίου 2014

«Μια ζωή, ένα φιλί»: Το βιβλίο που «γκρεμίζει» το ταμπού της γυναικείας κακοποίησης

Θάνος Κονδύλης - Όλη η αλήθεια πίσω από το μακιγιάζ

Ο Θάνος Κονδύλης υπογράφει το "Μια ζωή, ένα φιλί"

Τόλμησε και έσπασε την σιωπή! Χρησιμοποιώντας την συγγραφική του πένα έστειλε ένα ηχηρό μήνυμα σε όλες τις κακοποιημένες -και μη- γυναίκες.

Ο συγγραφέας Θάνος Κονδύλης μετά από μήνες έρευνας και μαρτυρίες που κατέγραψε και βασιζόμενος σε μια αληθινή ιστορία έγραψε το «Μια ζωή, ένα φιλί», ένα βιβλίο που σπάει τα ταμπού και μπήγει βαθιά το μαχαίρι στην αλήθεια. Σε μια αλήθεια που βρίσκεται δίπλα από όλους εμάς και ταυτόχρονα την εξορίζουμε μακριά μας. Σε μια αλήθεια που βασιλεύει πίσω από τις καλά κλειδωμένες πόρτες... αυτή της κακοποίησης των γυναικών!

Ο Θάνος Κονδύλης μιλά στο Πινάκιο για το νέο του συγγραφικό εγχείρημα αλλά και για την κοινωνική αποστολή που αυτό έχει... να αποτελέσει ένα εγχειρίδιο προστασίας, μια ασπίδα για αυτές τις γυναίκες ή αν θέλετε να τους δείξει την πόρτα διαφυγής από το δαιδαλώδη λαβύρινθο της κακοποίησης.

Συνέντευξη: Στον Λευτέρη Χ. Θεοδωρακόπουλο και στο Πινάκιο

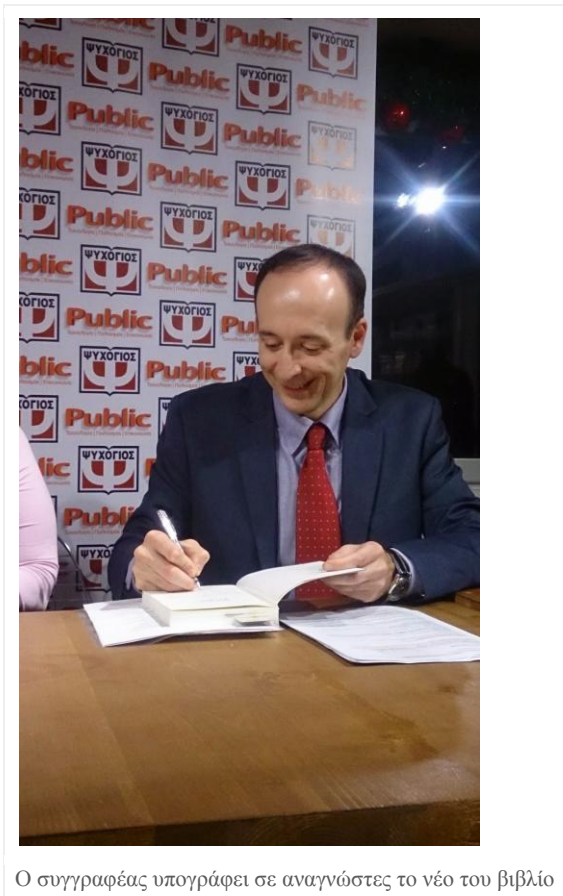
Ο συγγραφέας τονίζει πως η αλλοτρίωση του μυαλού αλλά και οι πρόσκαιρες αποδράσεις είναι οι δύο άξονες των ομόκεντρων φαύλων κύκλων που έχουν αρχή και τέλος την βία...

Μέσα από την Θάλεια την πρωταγωνίστρια του βιβλίου «Μια ζωή, ένα φίλι» θα υποστούμε –ως αναγνώστες- έμμεσα την βία αλλά και θα αποδράσουμε από αυτήν με Μέσο τον αληθινό έρωτα. Στην συνέχεια παρατίθεται το α' μέρος της συνέντευξης του Θάνου Κονδύλη στο Πινάκιο, το επόμενο θα δημοσιευτεί την επόμενη εβδομάδα μετά όμως τα Χριστούγεννα στις 27 Δεκέμβρη...

Καλή σας ανάγνωση

Γυναικεία κακοποίηση, ένα θέμα που δύσκολα αγγίζει κανείς κι όμως εσείς το μετενσαρκώσατε σε βιβλίο. Ποιοι ήταν οι λόγοι που σας ώθησαν να το κάνετε;

«Η βία είναι κατακριτέα από κάθε άποψη. Η βία ενάντια στις γυναίκες είναι και κάτι παραπάνω: είναι κολάσιμη με κάθε τρόπο κι από κάθε άποψη. Είναι εντελώς απίστευτο το γεγονός ότι στον 21ο αιώνα υπάρχουν άντρες που, για να επιβάλλουν τη γνώμη τους στις συζύγους τους, καταλήγουν στο μόνο μέσο που θεωρούν σωστό, δηλαδή τον ξυλοδαρμό και γενικά τη βία. Λοιπόν, όταν πληροφορήθηκα ένα τέτοιο γεγονός στο φιλικό μου περιβάλλον αποφάσισα να κάνω κάτι· να γράψω γι' αυτό. Και το έκανα, για να καταθέσω στους αναγνώστες τη δική μου στάση ζωής απέναντι σ' αυτό το βδελυρό φαινόμενο που κατατρώει τα σπλάχνα της ελληνικής οικογένειας».

Ο συγγραφέας υπογράφει σε αναγνώστες το νέο του βιβλίο

«Έφευγα για βόλτες, για ψώνια και έβρισκα την ησυχία μου», λέει η Θάλεια η πρωταγωνίστρια του βιβλίου αφού λίγο πριν είχε υποστεί κακοποίηση από το σύζυγο της. Ίσως τα ψώνια να φάνταζαν επούλωση των πληγών της; Βόλεμα με κόστος το ίδιο της τον εαυτό;

«Ακριβώς, και κάτι ακόμα: στάση ζωής. Μια άλλη φίλη της πρωταγωνιστριάς μου από το ίδιο περίπου περιβάλλον είναι απόλυτα ευχαριστημένη με μια ανάλογη κατάσταση, αρκεί ο άντρας της να της τα δίνει όλα, εννοώ τα υλικά αγαθά. Η αλλοτρίωση του μυαλού και της ψυχής σε όλο της το μεγαλείο»!

Και η Θάλεια είχε την δυνατότητα να ψονίσει... άλλες γυναίκες κατώτερων οικονομικά στρωμάτων πώς μπορούν να αποδράσουν για λίγο από την φυλακή τους; Το κάνουν; Εσείς μελετήσατε το θέμα πριν γράψετε το βιβλίο... ποια είναι η εκτίμηση σας;

« Η πρόσκαιρη απόδραση του κάθε ανθρώπου από την κόλασή του, ή έστω από αυτό που θεωρεί ως κόλασή του, μπορεί να γίνει με πολλούς τρόπους. Όμως το θέμα δεν είναι, κατά τη γνώμη μου, η πρόσκαιρη επούλωση κάποιων τραυμάτων με φάρμακα που πρόσκαιρα θα ανακουφίσουν τον ασθενή, αλλά η μόνιμη ίαση του πάσχοντος. Αυτό ενδεχομένως δεν μπορεί να το κάνει μόνος του ο ασθενής, αλλά χρειάζεται έναν ειδικό ως βοηθό και καθοδηγητή. Στη χώρα μας υπάρχουν πολλές υπηρεσίες δημόσιες και δωρεάν που μπορούν να προσφέρουν υποστήριξη σε θέμα ενδοοικογενειακής βίας».

Η σκηνή που πρωτοαντίκρισε τον πίνακα «Μια ζωή, ένα φιλί» την «εγκλώβισε». Η ίδια δε το στιγμιότυπο του πίνακα όπου ένα ζευγάρι φιλιόταν κάτω από το ηλιοβασίλεμα το χαρακτήρισε μεγαλειώδες. Μήπως εκείνη έβλεπε ό,τι δεν είχε βιώσει και διγούσε να ζήσει;

«Έβλεπε με τα μάτια της ψυχής της κυρίως αυτό ακριβώς που επιζητούσε να δει τόσα χρόνια από το σύντροφό της και δεν μπορούσε ποτέ μέχρι τότε να το βρει. Έβλεπε τον ιδανικό έρωτα που πίστευε ότι μπορούσε να υπάρξει και γι' αυτήν. Εκείνη την ώρα η Θάλεια συνειδητοποίησε κάτι: ότι ο πραγματικός έρωτας είναι πολύ πιο απλός από την ζωή που ζούσε μέσα στη γλιδή και τα υλικά αγαθά και τον πλούτο. Ότι ο έρωτας είναι υπαρκτός, αρκεί να απλώσουμε τον χέρι μας και να τον αγκαλιάσουμε».

Την Θάλεια ένα περιοδικό την είχε χαρακτηρίσει πολυσχιδή προσωπικότητα. Οι γυναίκες δεν είναι από την φύση τους;

«Όντως και σε μεγάλο βαθμό θα έλεγα. Αλλά δεν είναι όλοι οι άνθρωποι ίδιοι. Έτσι και η ηρωίδα μου είναι μια γυναίκα που υπερβαίνει το μέτρο και το όριο που πιθανόν έχουμε στο μυαλό μας για τη μέση Ελληνίδα. Η Θάλεια είναι μια γυναίκα που διψάει για ζωή, που θέλει να ζήσει τα πάντα, ό,τι και να σημαίνει αυτό. Και τελικά τα καταφέρνει, αλλά με δυσβάστακτο τίμημα τόσο γι' αυτήν όσο και για τους ανθρώπους που την περιβάλλουν».

«Μια εκκωφαντική στιγμή μας πλημμύρισε» αλήθεια αυτές δεν είναι οι πιο δυνατές στιγμές της ζωής μας;

«Πολλές φορές λέμε περισσότερα όταν δεν μιλάμε. Ένα βλέμμα, η στάση του σώματος, ένα πετάρισμα των ματιών λένε περισσότερα απ' όσα μπορεί να πει το στόμα. “Το σιγάν κρείττον εστί του λαλείν”, λέγανε οι αρχαίοι για ορισμένες περιπτώσεις».

Σε μια συναισθηματική της σύγχυση η Θάλεια πάει και βρίσκει την μάνα της. Η ίδια ανοίγει την αγκαλιά της, για να την δεχθεί παρά το γεγονός ότι η κόρη της την είχε παραμελημένη. Η μάνα της είναι η ψυχολογική σανίδα σωτηρίας της; Αυτό συμβαίνει με όλους μας;

Η αλήθεια κρύβεται πίσω απο το έντονο μακιγιάζ!

«Πολλές φορές όντως η μορφή της μητέρας αλλά και του πατέρα θα έλεγα είναι μια σωτήρια καταφυγή για τον κάθε άνθρωπο. Μάλιστα όταν αυτές οι δυο μορφές είναι δυνατές και δενόμαστε μαζί τους, δεν τις ξεχνούμε, ακόμα και όταν έχουν φύγει από κοντά μας για το αιώνιο ταξίδι. Οι μορφές των γονιών με τον ένα ή τον άλλο τρόπο είναι καταλυτικής σημασίας για όλα τα παιδιά και γι' αυτό αποτελούν και σημείο αναφοράς στη ζωή τους».

«Ξύπνα, Θάλεια! Αν δεν μιλήσεις εσύ που είσαι βουλευτίνα τι να πουν οι άλλες που δεν έχουν τη δική σου δύναμη; Τι θα πει η κάθε αδύναμη γυναικούλα που ο άντρας της την σαπίζει στο ξύλο;

1ον : Η μάνα προσπαθεί να αφυπνίσει την ηρωίδα και να την βγάλει από το λήθαργο της υποταγής;

2ον : Τέτοιες γυναίκες σαν την Θάλεια πρέπει και στην αληθινή διάσταση ν' αποτελέσουν την αρχή της φραγής του φαινομένου που λέγεται «γυναικεία κακοποίηση»;

«Και οι δυο διαπιστώσεις – απαντήσεις είναι σωστές στο μέτρο του δυνατού. Εννοώ η ηρωίδα μου, η Θάλεια βρίσκεται σε μια σύγχυση νου και συναισθημάτων, όταν επισκέπτεται τη μητέρα της. Είναι μια γυναίκα που παλεύει ανάμεσα στο πιστεύω της και στις καθιερωμένες και γενικές ιδέες που συνήθως κατακλύζουν τους ανθρώπους οι οποίοι έχουν υποστεί ή υφίστανται ενδοοικογενειακή βία. Συνήθως αυτοί οι άνθρωποι πιστεύουν ότι είναι μόνοι τους, ότι είναι οι μόνοι που υφίστανται αυτά τα βασανιστήρια και ότι δεν μπορούν να κάνουν τίποτα, για να ξεπεράσουν το πρόβλημά τους, ασχέτως του πόσο μορφωμένοι είναι ή την οικονομική τους θέση στην κοινωνία. Αντίθετα, οι έξω από αυτούς άνθρωποι βλέπουν σχεδόν πάντα καλύτερα και τους δίνουν συμβουλές, για ν' αντεπεξέλθουν το πρόβλημα. Αλλά το μεγαλύτερο πρόβλημα των ανθρώπων που υφίστανται τη βία είναι πρώτα και πάνω από όλα ο ίδιος τους ο εαυτός. Εννοώ ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν πιστεύουν ότι μπορούν να ξεπεράσουν τα εμπόδια του μυαλού τους και να σταθούν απέναντι από αυτό το πρόβλημα».

«Ήμουν μόνη. Δεν είχα κάποιον να με προστατέψει, να με πάρει στα χέρια του, να με προφυλάξει από την κόλαση που ζούσα. Απλώς έκλαιγα. Έκλαιγα σιωπηλά. Έκλαιγα μόνη. Έκλαιγα αβοήθητη»... Στην έρευνα που κάνατε για το βιβλίο και με τις πληροφορίες που χρειάστηκε να διαχειριστείτε νιώσατε τον πόνο των γυναικών; Πως ήταν η μετάβαση της ματιάς και της γραφής του συγγραφέα σε μια ψυχή που έκλαιγε μόνη της σιωπηλά;

«Η τραγικότητα που προσωπικώς βίωνα μιλώντας με τέτοιες γυναίκες που ακόμα και σήμερα υφίστανται αυτό το πρόβλημα, είναι αξεπέραστη. Οι σκηνές και τα επεισόδια που μου περιέγραψαν είναι περάν από τη φαντασία του μέσου ανθρώπου και του οποιουδήποτε συγγραφέα και σίγουρα πολύ χειρότερα απ' αυτά που ο αναγνώστης θα διαβάσει στο βιβλίο μου. Η θέση μου απέναντι σε αυτά τα θύματα ξυλοδαρμών ήταν κατ' αρχήν συμβουλευτική – υπάρχουν πολύ καλές υπηρεσίες που μπορούν να βοηθήσουν αυτά τα θύματα, για να βγουν από την κόλασή τους - και από την άλλη όφειλα να τηρήσω μια στάση που επέλεξα να είναι καταγγελτική στο βιβλίο μου ενάντια στους θύτες. Απώτερος δε σκοπός ήταν να δώσω το στίγμα της ψυχολογίας αυτών των ανθρώπων και να περάσω στους αναγνώστες μου την ιδέα ότι αυτό το πρόβλημα, ειδικά όταν το γνωρίζουν ότι συμβαίνει σε κάποιον συνάνθρωπο μας, είναι

εν δυνάμει και δικό μας και πρέπει να το καταγγείλουμε και να μην θεωρούμε ότι είναι απλά πρόβλημα κάποιου άλλου».

Στην κλινική έκλαψε πολύ γιατί εκεί διαπίστωσε το μαρτύριο της όλα αυτά τα χρόνια;

«Ακριβώς και όχι μόνο. Στην κλινική συνειδητοποίησε ότι όλη η προηγούμενη ζωή της ήταν ένα ψέμα. Ακόμα και τα παιδιά της ήταν τελικά ένα ψέμα και ένα τραγικό λάθος της Θάλειας, γιατί συνειδητοποιεί ότι δεν τους έδωσε καλή ανατροφή. Κατάλαβε ότι όταν στην οικογένεια δεν υπάρχει αγάπη, αλλά όλα τα επισκιάζει το χρήμα, τότε η οικογένεια διαλύεται, όπως και έγινε με την πρώτη της οικογένεια. Είναι μια πολύ σημαντική στιγμή για την πρωταγωνίστρια του έργου μου».

Η ζωή της ήταν ψεύτικη;

«Βέβαια. Μια ζωή όπου οι σχέσεις, ακόμα και αυτές με τα παιδιά της ήταν ψεύτικες ουσιαστικά, που δεν περιείχαν αγάπη παρά μόνο χρήμα και υλικά αγαθά. Μια τέτοια ζωή δεν μπορεί να είναι αληθινή, δεν μπορεί να είναι ουσιαστική παρά ψεύτικη σε κάθε βαθμό. Όταν η ζωή μιας οικογένειας βασίζεται αποκλειστικά και μόνο στον υλικό πλούτο, είναι ψεύτικη από κάθε άποψη. Γιατί μόνον η πραγματική αγάπη αποτελεί ασπίδα στην οικογένεια από τα εξωτερικά και τα εσωτερικά προβλήματα».

Συνήθως όταν ο άνθρωπος φτάνει πρόσωπο με πρόσωπο με τον θάνατο διαπιστώνει τα λάθη του, αλλά και τα μαρτύρια που υπέμενε άδικα;

«Δεν έχω φτάσει σε τέτοια κατάσταση, οπότε ό,τι και να πω είναι υποθετικό. Πιστεύω ότι σε μια τέτοια ακραία κατάσταση πέρα από το ένστικτο της αυτοσυντήρησης λειτουργεί μέσα στον άνθρωπο και η ιδέα της αυτό-διάγνωσης της ζωής του που φτάνει στο τέλος της. Εκεί περνά μπροστά από τα μάτια του, από το μυαλό του σαν φλας μπακ όλα τα γεγονότα της ζωής του, τα καλά και τα κακά. Εκεί ενδεχομένως κάνει ο ίδιος τον απολογισμό του πριν φτάσει μπροστά στον υπέρτατο κριτή, όποιος και αν είναι αυτός».